

AGDA BAVI PAIN

Koniec sveta (The End of the World) the debut prose of Agda Bavi Pain contains two award-winning action stories filled with blood and sex, taking place among criminals, bums and Gypsy ghettos. *The End of the World*, containing 17 murders and no funeral, was first published on Friday the 13th of October 2006. At present, a feature film based on the book is in development.

Agda Bavi Pain (1969) is the author of a Turkish origin living in the town of Košice, writer and screenwriter publishing under various artistic names and aliases. He writes prose, poetry and critical essays, and publishes in the press, on the radio and TV both in Slovakia and abroad. In 2002 he published the first occult collection of poems ever published in Slovakia *Košť & Koža* (Bones & Skin) that spurred a negative reaction on the part of the Church. Besides literature, he also writes for film and theater, scripts for big TV shows and is a singer in the prohibited band Liter Gena.

A *Koniec sveta* (Világvége), Agda Bavi Pain első prózakötete két, több díjat is elnyert, a bűnözőktől és deviáns elemektől hemzsező kassai cigánygettóban játszódó, vérről és szexszel teli akciónovella. A könyv - melyben tizenhét gyilkosság történik, és egyetlen temetés sem - 2006. október 13-án, pénteken jelent meg, és hamarosan egészestés film készül belőle.

Agda Bavi Pain (1969) török származású kassai író, szövegkönyvíró, aki különféle írói álneveken publikál. Prózáit, költeményeit, kritikáit könyv alakban, illetve az írott és az elektronikus sajtóban publikálja Szlovákiában és külföldön. Az irodalmon kívül filmmel, színházzal, reklámmal is foglalkozik, bábműsorok és hangjátékok, tévésorozatok szerzője, televíziós showműsorok forgatókönyvírója, és a betiltott Liter Gena zenekar énekese.

KONIEC SVETA

- Také modré, - spomenie si Robi pred dverami na mutujúci hlas cigánika, ktorého sa pýtal na cestu. Na piatom poschodi také modré dvere.

Schody mu dali zabrať. Výtahová šachta je totiž celkom odkrytá a prázdna, teda - chýba tam to, čo by tam malo byť: výťah, oceľový povraz aj závažie. Ale zato je vrchovato plná odpadkov a unikátnych sušených preparátov obsahu hrubého čreva. Modré dvere nemajú kľučku. Ani zámku.

Robi zaklope; patrí sa. Dohovoreným signálom v rytme futbalových tamtamov. Ešte raz a silnejšie.

Zvnútra sa ozýva pomerne hlučná vrava. Opatrne načúva. Po chvíli otvorí ušatý nabok učesaný cigánik. Presne taký, akého sa pýtal na adresu. Za ním stojí miešaný pes, vrtí chvostom a vyplazuje na Robiho jazyk.

- Je Ďuluš dhoma? - zatiahne po cigánsky.

- Hej, - odvetí mu chlapec rovnakou rečou, - phod' ďalej.

Zavedie ho do obývačky a nakloní sa k osobe, sediacej v masívnom muzeálnom kresle uprostred izby.

Robi si až o niekoľko sekúnd zvykne na šero tmavej zafajčenej miestnosti, ktorej tú trochu svetla, ukrytého za ťažkými, hrubými závesmi na oknách, nahrádza blikanie televíznej obrazovky. Do nozdier mu vrazí vlhký, potom a inými kvapalinami presýtený vzduch. Tma a vlhko - tak sa rodí život aj vyvoláva film. Po zemi a na gaučoch sa prevažuje, sedí aj stojí nescíselné množstvo postáv. Kde-tu ktosi žeravým uhlíkom cigarety naznačí polohu hlavy. Všetci zaujato, temer bez dychu a šľuku sledujú video: Terrence Hill a Henry Fonda. Na to si pamäť aj Robi. *Moje meno je Nikto*. Dobrý film.

Preberie ho stíplavý preplek po ľavom lici a za ním niekoľko tupých úderov do zátylku, keď sa Robi po prvej rane predkloní. Nikto si to nevšima. Starý Ďuluš, hlava rodiny, srdečne víta návštevu. A Robi, ktorý si ani nestihol všimnúť, kedy vstal z kresla, inkasuje ďalšie pohladenie.

- Čo si nedal o seba nič vedieť, Béla, vieš, že sa to nepatrí! Khames te chudel? Ty cicika, kceš dostať bitku?!

Vzápätí sú v sebe: objímajú sa. Ďuluš strapatí Robimu vlasy jak malému chlapcovi. Neprekáža ani jeho veľké brucho v dierkovanom tielku. Robi sa musí cez neho prehnúť ako cudný úsmev.

- Dyk, - pokrúti hlavou Ďuluš, - ružu mi donesie, deges! Koniec sveta!

Vloží červený klinec do jedného z prázdnych pohárov na stole.

- Pustili ma.

- Veď vidím, ne? Bolo načase. Celú večnosť som ťa nevidel! - Priateľsky potisne Robiho dopredu. - Poď do kuhyne, tam porozprávame!

- Arra! - rozkrikuje sa v kuchyni plešatá hlava cigánskej rodiny. Oči skryté za zrkadlovými okuliarmi. Pod nosom pestovaný mroží fúz previsajúci do hĺbky pod bradou, na líkach odstavajúce kilometrové pajkelesy. - Dža het! - vyháňa ženy zo stoličiek. - Ružena, zrob nám kávu! - prikazuje. - Ivet, dones fľašu a nalej!

Usadi hosťa k stolu. Nesmelo stúpajúci kopec za nastrbeným oknom je zasypaný smetím.

- Tu som donesol nejaké chálko.

Robi porozdáva deťom a ženám vzorky väzenskej stravy, ktoré povýfahuje odvsadial ako kúzelník. Suchšie rožky, aj med a džem v malických plastických téglikoch.

Vo dverách stojí dvojica chlapcov. Modrými flakmi nesystematicky posiate predlaktia prezrádzajú skúsenosti s ihlou a tušom. Mensiemu z nich do zaroseneho, pokojne dýchajúceho vrecúška na tvári tečú sople. Nahlúplo sa usmieva a zaostrenými štrbinkami očí krája v miestnosti dym.

- To kto je? - rozosmiato sa opýta väčšieho brata. Dotiahne ponúknutý špak.

- Ta nepamätáš sa na neho?

- Na-a.

- To je Bějla, - vysvetli do pol pása vyzlečený súrodenec.

- Bějla? - vzdychne cigánka. Vopchá nos naspäť do sáčka. S tým istým neprítomným veľkým úsmevom. Od okoloidúcej ženy schytá tvrdé zaucho.

- Koľkokrát som ti povedala, ty dyl, že keď fetuješ, nemáš fajčiť!? - osopí sa žena drsným tuberáckym sykotom na uhýbajúce potomstvo. - Kčeš dopadnúť jak Jenci?!

Jenci sedí v rohu kuchyne, skúli a jeho ohňom vybielenú tvár deraví úsmev.

Po niekoľkých úvodných pripitkoch a prvom usrknutí z chladnejšej kávy sa napokon rozprúdi aj debata.

- Ta so, veď rozprávaj ako bolo! Rozprávaj a prehánaj! - povzbudzuje Ďuluš Robiho a prehýba sa cez stôl, akoby chcel lepšie vidieť a počuť.

Robi kývne hlavou:

- O čom mám rozprávať, more, poznáš to tiež, nič sa nezmenilo. Žrádlo je lepšie, no. - Odmleí sa.

Početná cigánska dynastia zaľudňuje celú malú kuchyňu. Sedí ticho bez pohnutia hlava na hlave a otrča uši, najmä ti menší - holohlavi, odvšivení. Iba postaršia tehotná cigánka s veľkým vytetovaným materinským znamienkom na tvári tu i tam podhodí chlapom čosi pod zub. Či nejaké nakrájané varené mäso, či tanier namastených chlebov, za čo vyinkasuje od Ďuluša stredý pohár destilátu.

[...]

THE END OF THE WORLD

- The blue one - Robi remembers the mutating voice of the Gypsy youth, from whom he got directions. The blue door, on the fifth floor.

The staircase was a bit too much for him; the elevators shaft is opened and empty. Well, what's missing is what should be inside: the elevator, the steel rope and the weights. But, in their place, the shaft is filled with garbage and unique dried specimens of the content of the human colon. The blue door doesn't have a knob. Or a lock.

Robi knocks: knocking is good manners. He knocks with an agreed signal of soccer bongos. He tries it again and louder.

A rather loud noise is coming from the inside. He listens carefully. After a while the door is answered by a little large-eared Gypsy very much like the one that Robi asked for directions. A mutt dog is standing behind him, wagging his tail, sticking out his tongue at Robi.

- Is Duluš home? He asks in a Gypsy accent.

- Yep, - the boy answers in the same manner, - come on in.

He ushers Robi into a living room and leans towards a person sitting on a massive older recliner in the middle of the room.

It takes Robi only a few seconds to adjust his eyes to the dim light of the room filled with smoke. That little light hidden behind thick heavy curtains is being substituted by the flickering of a TV screen. A strong wet scent of sweat and other liquids hits his nostril. Dampness and darkness - that's how life is created or a film developed. There is a countless number of people lying and sitting or standing about on the floor and sofas. From time to time a red light of a cigarette indicates the position of some head. Concentrated, almost without a breath and drag, they are watching the video: Terrence Hill and Henry Fonda. Even Robi knows that. *My name is Nobody* - a good movie.

Robi is woken up by an itching slap on his left cheek and some blunt hits on the back of his head when he leans over after the first blow. Nobody pays attention. Old Duluš, the head of the family, is cordially welcoming the visitor. And Robi, who didn't even have time to notice when Dula got up from his recliner, sustains another caress.

- Why didn't you let us know, Béla, you know that's not nice of you? Khames te chudel? You bugger, wanna get some spanking?!

Suddenly they are hugging. Duluš is ruffling Robi's hair as if he was a small boy; just the big belly in a perforated tank top is a bit in his way. Robi has to lean over it.

- Oh, - Duluš is shaking his head, - he brought me a rose, jackass. The end of the world!

He puts the red carnation in one of the glasses on the table.

- I'm out.

- Can see that, can't I? It was about time. Haven't seen you in ages.

With a friendly gesture he pushes Robi forward. - Come in the kitchen, we'll talk.

- Arra! - the bold head of the Gypsy family is yelling in the kitchen. His eyes are hidden behind reflecting sunshades, a walrus mustache under his nose hanging below his chin, enormous sideburns sticking out from his cheeks.

- Dža het! - he's forcing women out of their seats. - Ružena, make us some coffee, Iveta bring a bottle and pour us a drink.

He sits the guest at the table. A hill, shyly slanting behind a cracked window, is littered with garbage.

- I brought you some munchies.

Robi gives the children samples of prison food that he's conjuring from everywhere like a magician. Older bread rolls, also honey and jam in small plastic containers.

Two boys are standing in the doorway. Their forearms covered in erratic blue spots reveal their experiments with a needle and ink. The smaller one is calmly breathing into a wet bag, mucus running down his nose into the bag. He has a silly smile on his face, squinting to see through the smoke in the room.

- Who's that? - he asks his older brother, smiling. He finishes up an offered cigarette butt.

- You don't remember him?

- No-o-pe.

- This is Béla - his, half naked brother explains.

- Béla? - sighs the boy. With the same large unconscious smile he sticks his nose back in the bag. He gets a hard slap on his head from a passing - by woman.

- So how many times did I tell you not to smoke while sniffing glue? Do you wanna end up like Jenci?! - Her voice is rough and horse from years of smoking.

Jenci is sitting in the corner, cross-eyed with a hollow smile on his white face.

After a few opening drinks and the first sip of cold coffee, the discussion finally brisk up.

- So tell me, how was it! Speak and exaggerate. - Ďulúš is encouraging Robi leaning across the table to hear better.

Robi nods:

- What shall I tell you? You know, no news. Food is better though. - He pauses.

The large gypsy dynasty is filling up the kitchen, sitting stacked next to each other and listening quietly, especially the younger ones - hair-less and lice-less. Only the older, pregnant gypsy, with a big birth mark on her face, from time to time gives the men something to eat. Be it some boiled meat, or a plate of bread with lard, for which Ďulúš gives her a lavish glass of alcohol.

- Do you have fire? - he asks Robi.

Robi takes out a lighter from his pocket.

- Well, I can't pick my teeth with that! - Ďulúš waves his hand and puts a cigarette in his mouth.

- I only have this lighter left. - Robi lights up the cigarette with the lighter in the shape of a gun. He strokes its barrel with a small bluish flame. He drinks up a shot of vodka. Ďulúš immediately pours him another shot.

- Pro sási póro! - He says the toast clinking his glass.

- Egészszégére, - says Robi. After a while he adds - Luckay came to pick me up at the station.

- That asshole? That moron? Did you call him names? Mookh?

- Eunuch.

- Eumookh. Na kham af tut - eumookh!

- I heard that he was kicked out, so now he wants to be on their good side. So that they would take him back.

- He should rather be worried not to get a black eye.

- Later in Demos I then met Hamburger, I asked him how Krivý and Lopez were doing.

Old Ďulúš crosses his legs nervously scratching his foot sole with his yellowish nails.

- Heh, they're rich now, they've got money. They are businessmen now, bought stores on Lenin Street. Krivý has a store with modern clothes, but he usually is, there, in that one, right next to the Ryba store, the one that used to be on Lenin, Karpáno is right down there. Zuzika used to be a bartender there. Begins with a „p“... Polo, I think it's called, or something like that.

He lets out a sick cough and tips his cigarette.

- Lopez has pubs and bars, I know one. It's on that street, like you would go to the City Pub. Harlequin Café. - Ďulúš continues. - They say they are decent businessmen. They're laundering money between themselves. Even a blind chicken finds a kernel of corn now and then. But there must be something about them, as I have seen a lot of blind chickens and they didn't have any corn. They say they got their money trading red and white mercury. Such liars!

- Mercury?

- Yep.

Robi laughs and adds:

- I used to work exclusively with the best quality red - Red Mercury as it's called. One could not deal in white, and how many times I fell for it, remember? Smaller profit, smaller risk, and I kept to it. A huge amount was sold under its price, but Red Mercury, a few milligrams were enough for nice money. I used to count how many cars I would buy from the profit, how many houses, equipment for the whole band, everything from Iron Maiden, and I would even promise my friends to give them five millions each.

- I told you they are liars, they fooled the whole town, that they could make money on it.

- I don't know, maybe they really made some money. Just some young dudes spread rumors around town. I was fooled too, how old was I then? Nineteen, at the most.

Robi is thinking:

- You should have seen Hamburger in Demos, beating the crap out of some assholes.

Đuluš sighs and then says loudly:

- There you have it. People ain't trees; they can't live without each other. Trees need nothing but water. If there are too many of them in one place, they don't grow big enough, but if there is just one, he grows in a big bastard. But he has no one to outgrow. And people need that.

- I have to go to the craper.

Robi enters a foully smelling bathroom and urinates into the sink. The shells are stuffed with expensive cosmetics. He opens the cabinet with shaving supplies.

- I see that my things are still here, man. - He yells through the door to Đuluš.

- You better not piss into the sink, you hear me, Béla?

Robi gathers up the razor-blades, shaving foam and the rest of his things onto one pile. He smiles at the photo of boxing Belmondo, in the corner of the mirror and before he throws it onto the pile, he crumples it. He dumps the things on the kitchen table.

- I'm taking this.

Robi takes out an empty plastic bag from his pocket and throws in all unnecessary, one after the other.

- And Lopez lives with that Norika, she's cruising in front of Slovan Hotel, now. Such an industrious slut. Always has to have her tits stuck out, bitch! Someone must have been just fucking her and beating her in the head when she was young, so that she would know what is better. But you two did not split up as friends, did you?

- Well, we somehow made up.

- You had an affair with her?! You hear me, Béla!?

Robi is standing on the balcony, looking at the gypsy ghetto. The walls of highrisers are from top to bottom covered with swear words graffiti, car wrecks are laying about on side walks. Loud cymbal or modern flee market music - *rompop*, can be heard from all around. Smoke fills the air, blowing something like freedom into the hair of dancing truant children. Girls are dancing nearby spilled trashed cans and boys are practicing kung-fu on a thin lawn. The youngest gypsies are naked and instead of kites they use old plastic bags.

- Sandokán, chas mro kár, - the familiar song from a re-run TV series can be heard all around the housing estate.

- And we are supposed to live here? - Robi is interrupted by Ďuluš's voice coming from the living room.

- Among Gypsies? They're Indians! What did you tell Ľuckay?

- That Indian Summer in Košice is the best.

He shades his eyes from the bright sun light.

- It is "jesoskero nilaj", really. - Ďuluš agrees. He presses the remote control in his palm, trying to control him self. - The sun is young in the summer. It shows the world its huge will to live, it blazes. It knows it won't last too long. It has to come to terms with its own end. Then the autumn comes and the sun grows old in a short time. It loses its young strength. But it is still warm and tries to persuade the whole world it's ain't dying yet. It tries to use its last strength to warm up the cold earth. It kindles with the Indian summer. It knows that soon the winter will come and it will perish.

Robi yawns and stretches like a cat. Ďuluš lights up another cigarette from the butt of the previous one.

- I have a feeling that this will be a hot autumn. Someone will be very hot.

Translation Eva Riečanska

VILÁGVÉGE

- Olyan kék - emlékszik vissza Robi a cigánygyerekek mutáló hangjára, akit idejövét kérdezett meg az úton. Az ötödik emeleten egy olyan kék ajtó.

Lépcsőzik. A liftakna ugyanis üresen tátong, tehát hiányzik onnan az, aminek ott kéne lennie: a liftnek, a drótkötélnek és az ellensúlynak. Így színiültig van szeméttel, és a vastagbél egyedülálló, száritott preparátumaival. A kék ajtón nincs kilincs. Zár se.

Robi bekopog: úgy illik. A megbeszélt jellel és ritmusban. Még egyszer, erősebben.

Bentről elég hangos beszéd hallatszik. Óvatosan hallgatózik. Egy pillanat múlva egy nagy fülű, oldalra fésült cigánygyerekek nyit ajtót. Hajszálla olyan, mint akitől a címet kérdezte. Mögötte egy korszakcsóvója a farkát és kiölti a nyelvét Robira.

- Gyulus itthon van? - búgja cigányul.

- Ja,- válaszolja a fiú szintűgy, - gyere bejjebb.

A nappaliba vezeti, és a szoba közepén lévő, masszív, ősi karosszékben ülő alakhoz hajol.

Robi szeme csak néhány perc alatt szokja meg a félhomályt a telefüstölt, sötét helyiségben, ahol a vastag, súlyos függönyökkel kizárt fényt a pislogó tévéképernyő helyettesíti. Orrlyukába nyirkos, izzadsággal és más folyadékokkal telített levegő hatol. Sötét és nyirok - így születik az élet, és egy filmet is felidéz. A földön és a heverőkön megszámlálhatatlan mennyiségű alak fetreng, ül és áll. Az itt-ott felparázsló cigaretták jelzik a fejeket. Mindannyian feszülten, csaknem levegő és slukk nélkül merednek a videóra: Terence Hill és Henry Fonda. Erre Robi is emlékszik. *Neven: Senki.* Jó film.

Bal arcán csattanó csipős pofon téríti magához, melyet több tompa ütés is követ a nyakszirtjén, amikor Robi az első nyakleves után előrehajol. Senki sem figyel. Az öreg Gyulus, a család feje szívélyesen üdvözlő a látogatót. És Robi, aki észre sem vette, hogy az öreg mikor kelt fel a fotelból, máris újabb taslit könyvelhet el.

- Há' mér', hogy nem adtál hirt magadról, Béla, tudod, hogy ez nem járja! Te balfasz, verést akarsz?

Azonnal egymáson vannak: megölelik egymást. Gyulus úgy borzolja össze Robi haját, mint egy kisgyereket, lyukas pólóba bújtatott nagy hasa sem jelent akadályt. Robi szemérmes mosolyként kénytelen átgörbülni rajta.

- Gyik - csóválja meg a fejét Gyulus, - szegfűt hoz ide, hülye faszt! Világvége!

Az asztalon lévő egyik üres pohárba teszi a vörös szegfűt.

- Kiengedtek.

- Hisz látom, nem? Ideje vót. Ezer éve nem láttalak. Barátságosan előre taszajtja Robit. - Menjünk a konyhába, ott elbeszélgetünk!

- Arra! - kiált fel a cigány család kopasz feje a konyhában. Szemén tükrös napszemüveg. Orra alatt az álla alá érő, mélybe lógó ápolat rozmárbajusz, arcán kilométerekre elálló pajesz. - Hess innét! - zavarja el az asszonyokat a székekről. - Rózsika, csinálj kávét! - parancsolja. - Ivett, hozd az üveget, és tölts!

Asztalhoz ülteti a vendéget. A csorba ablak mögött bátortalanul meredező földhányás tele van szórva szeméttel.

- Hoztam egy kis kaját.

Robi szétosztja a gyerekeknek és az asszonyoknak a börtönkoszt mintadarabjait, amiket varázslóként húzogató elő mindenhol. Szárazabb kiflik, kis műanyag dobozokba csomagolt méz és lekvár.

Az ajtóban két fiú áll. Összevissza kék foltoktól éktelenkedő alkarjuk elárulja, hogy ismerik a tüt és a tust. A kisebbiknek az arcán a hatalmas, nyugodtan lélegző zacskóba folyik a taknya. Ostobán elmosolyodik, s régre húzott szemével vágja a füstöt a helyiségben.

- Ez ki? - kérdezi felkacagva a bátyját. Végighúzza az odakínált csikket.

- Te nem emlékszel rá?

- Ne-em.

- Ez a Béjla - magyarázza félmeztelen testvére.

- Béjla? - sóhajt fel a cigánygyerek, és visszadugja az orrát a zacskóba, azzal a bizonyos, szórakozott, széles mosollyal. Az arra menő nő kemény fülest ken le neki.

- Hányszor' megmondtam má', te dilinyós, hogy ha szipuzol, nem cigizhetsz!? - teremti le a durva, tudóbajos sziszegéssel elhajoló ivadékait.

- Úgy akarsz jární, ahogy a Jenci?

Jenci a konyha sarkából sandít feléjük, a tüztől kifehéredett arcát mosoly lyuggatja.

Pár bevezető koccintás és a hűlő kávé kortyolgatása után végül vita kerekedik.

- Na, de mesélj, hogy vót! Mesélj, add elő magad! - biztatja Gyulus, és áthajol az asztalon, mintha jobban akarna látni és hallani.

Robi megcsóválja a fejét:

- Mit meséljek, móre, te is tudod, semmi se változott. A kaja jobb, ennyi.

- Elhallgat.

A népes cigány dinasztia benépesíti az egész kicsi konyhát. Csendben, mozdulatlanul ülnek egymás hegyén-hátán, és hegyezik a fülüket, főleg a kopasz, tetvetlenített kisebbek. Csak egy gondoskodóbb, arcán hatalmas, kitetovált anyajegyű, viselő cigánylány ad valami harapnivalót a férfiaknak. Akár valami szeletelt főtt húst, akár egy tányérnyi zsírosdeszkat, Gyulus jó adag szeszszel honorálja.

- Tüzed nincsen? - szól oda Robinak.

Robi előveszi a zsebéből az öngyújtóját.

- No, aztán, ezzel igaz, ki nem piszkálom a fogamat! - legyint Gyulus, és a szájába dugja a cigarettát.

- Csak ez a gyújtó maradt nálam. - Robi tüzet ad neki a pisztoly formájú öngyújtóval. Végigsimít a pisztoly csövén, melyből kiárad a kék lángocska. Kiissza a vodkáját. Gyulus azonnal újratölti a poharát.

- Pro sási póro! - koccintanak.

- Nazdravije, - mondja rá Robi. Egy pillanat múlva felmordul: - Az állomáson a Lucskay várt rám.

- Az a geci, az a debil? Dilinyós! Hogy is hívtuk? Much?

- Eunuch.

- Eumuch! Na kham af tut - eumuch!

- Állítólag kidobták, úgyhogy most szemel, hogy visszavegyék.

- Még jó, hogy van szemel!

- A Demose-ban aztán találkoztam a Hamburgerrel, kérdeztem tőle, hogy hogy van a Görbe és a Lopez.

Az öreg Gyulus keresztberakja a lábait, és sárga körmeivel alulról idegesen kapargatja meztelen talpait.

- Ja, ja. Mos' má' nem annyira gazdagok, pherdo lövéjuk van! Mos' má' vállalkozók! A Léninón felvásáróták a bótokat. Bitangok, bár hasa'tak vóna alattam akkor este! Görbének butikjai vannak, divat-cuccok, többnyire ott tartózkodik a Ryba halasbót mellett, ami a Léninen vót, na, ahun a Karpáno van, de kicsit lejjebb. Ahun a Zsuzsika kiszógát. Valami, pé, - Pólo, vagy valahogy úgy híjják.

Krágova köhint, és elnyomja a cigarettát.

- Lopeznek kocsmái és bárjai vannak, az egyiket ismerem - abba' az utcába' van, mintha mennél a városi sörözőbe, - Harlekin Cáfé! - folytatja Gyulus. - Tevaroso, ezek tiszta becsületes vállalkozók - egymás közt mossák tisztára a bagót! Vaktyúkként találták meg a szemet. De valami bisztossan bennük van, mer' sok vaktyúkot láttam, de szemhez nem jutottak. Gyíkok, hogy vörös és a fehér hignyal sefteltek! Hazugok!

- Higany?

- Ja.

Robi felröhög, elgondolkozva teszi hozzá:

- Hm. Valaha kizárólag a legminőségibb vörössel foglalkóztam. - Red Mercury szakszerűen. A fehérrel nem érte meg bizniszelni, és hányszó' befürödtem, emléksze'? Temeraf. Hogy ugyan kisebb a haszon, de kisebb is a rizikó, amíg minden nálam maradt. Sok áru ment el mélyen ár alatt, de a Red Mercuryből elég vót pár milligramm, és máris nagy lövétel folyt a szó. Akkor én már számótam, hogy hány kocsit veszek a haszon az üzleten keresztül, hány házat, komplett felszerelést az egész zenekarnak, mindent az Iron Maidentől, és a legjobb barátainak fejénként többmilliót ígértem!

- Mindig mondom, hogy hazugok - kibasztak az egész várossal, hogy sok dohány van az üzletben!

- Nem tudom, lehet, hogy tényleg kerestek rajta, és csak valami taknyosok, szaros gecik terjesztették el a városban a balhépletykát. Híz én is ráfaragtam, hány éves is vótam akkor - valami tizenkilenc.

Robi elgondolkodik.

- Ha láttad vóna, hogy ez a Hamburger hogy bunyózta a Demose-ban a csávókat!
Gyulus hirtelen felsóhajt, igazít a hangján.

- Na, ez úgy van: az emberek nem fák, egyik a másik nélkül nem élne meg. A fának csak víz kell. De ha túl sok van belőle egy helyen, akkor egy sem nő ki rendesen, de ha csak egy van, - egy marha nagy bükkös nő ki belőle. De nincs kit túlnőni. És ez köll az embereknek.

- Budira kell mennem.

Robi bemegy a бүдös fürdőszobába, és a mosdóba vizez. A polcok roskadoznak a drága kozmetikumoktól. Kinyitja a borotválkozó szekrényt.

- Látom, hogy a cuccaim furt itt vannak, monte! - kiált ki a nyitott ajtón át Gyulusnak.

- Hallod-e, Béla, nehogy má' megin' a mosdóba hugyájjá!?

Egy kupacba gyűjti a pengéket, a borotvahabot, és a többi holmit. Rámósolyog a tükör sarkában a bokszólo Belmondo fotójára; azt is a kupacba dobja, de előbb még összegyűri. A konyhában kiszórja a holmikat az asztalra.

- Ezeket elviszem.

Robi üres nejlonzacskót húz elő a zsebéből, és az összes haszontalan piperecikket bele-dobálja.

- A Lopéz megint a Nórikáva' van, most a szálloda előtt rongyoznak, móre. Ribanc - elmunkás. Mindig mellel vót elől, picsába! Fiatalkorába biztos valaki csak kúrta és verte a fejét, hogy tudja, mi a jobb. Dobrodošli! De tik nem valami jóba' váltatok el, ugye?

- Valahogy mégiscsak kibékültünk, na.

- Viszonyod vót vele?! Hallod, Béla!?

Robi az erkélyen áll, végignéz a csánygettőn. A panelek fala telis tele szelleműs káromkodásokkal, a járdákon autóróncsok hevernek. Hangos cimbalomszó vagy modern bolhazene - *rompop* hallatszik minden oldalról. A levegőben füst lopózik, az ugrándozó, iskolaéretlen gyerekek üstökébe valami olyasmi tolakszik, mint a szabadság. A felborult szemetesek közt kiscsajsziak táncolnak, kiscsávók kung-fuznak a gyér fűvön. A legkisebb purdék, egész meztelenül, papírsárkány helyett zizegő nejlonzacskókat eregetnek zsinóron a kehes szélben.

- Sandokán, chas mro kár, - száll végig a lakótelepen a honos dallam az unalomig ismételt sorozatból. S még: A gecóm az arcodon, a dzárom a válladon!

- És itt kell élnünk? - zavarja meg Robi lelki békéjét Gyulus hangja a lakásból. - Cigányok közt? Ezek indiánok! És mit mondtál a Lucskaynak?

- Hogy a vénasszonyok nyara Kassán a legszebb.

Elfüggönyözi a szemét az éles napfény elől.

- The jesoskéro nyilaj? Ugye?! - helyesel Gyulus. Megszorítja a kezében lévő távirányítót. Uralkodni próbál. - Nyáron a nap még fiatal. Megmutatja a világnak legyőzhetetlen életkedvét, süt. Tuggya, hogy ez nem tarthat má' soká. Ki kell békűjön a saját végivel. Gyün az ősz, és hamar megöregszik. Elveszti fiatal erejét. És mégis még melegít, igyekszik megmutatni az egész világnak, hogy még nem döglődik. Utósó erejével megpróbál égni, melegíteni a hideg födét. Lobog a vinaszonymok nyárjára'. Tudja, hogy nemsokára gyün a tél, és ő elpatkol.

Robi ásit, kandúrként nyújtózkodik. Gyulus újabb cigarettára gyűjt a csikkről.

- Ugy fest, forró őszünk lesz. Valaki megizzad.

Toth Annamária fordítása